

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Ve KAMER

A R R E S T

nr. 265.890 van 4 maart 2026

A. 237.123/V-2023

In zake:

J.H.

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Geoffroy Generet
kantoor houdend te 1348 Louvain-la-Neuve
rue Capitaine Crespel 2-4
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de minister van Financiën.

Tussenkomende partij:

P.D.

woonplaats kiezend te 2800 Mechelen
Beekstraat 1

I. Voorwerp van het beroep

Bij een op 29 augustus 2022 ingediend verzoekschrift vordert verzoeker de nietigverklaring van:

- “ - Het koninklijk besluit van 26 juni 2022 waarbij mevrouw I.G. en de heer N.H. voor een periode van vijf jaar worden aangewezen als lid van het college van leidinggevend van de fiscale bemiddelingsdienst;
- Het koninklijk besluit van 26 juni 2022 waarbij de heren G.C., K.M. en P.D. voor een periode van vijf jaar worden aangewezen als lid van het college van leidinggevend van de fiscale bemiddelingsdienst;
- Het ministerieel besluit van 28 juni 2022 waarbij de heer P.D. wordt aangewezen als voorzitter van het college van leidinggevend van de fiscale bemiddelingsdienst.”

II. Rechtspleging

Met een verzoekschrift van 21 december 2022 verzoekt de heer P.D. te mogen optreden als tussenkomende partij.

Dat verzoek is voorlopig ingewilligd bij een beschikking van 6 april 2023.

Het administratief dossier is ingediend.

De memories van antwoord en van wederantwoord zijn uitgewisseld.

Mevrouw Aurore Percy, auditeur bij de Raad van State, heeft een verslag opgemaakt op grond van artikel 12 van de algemene procedureregeling.

Het verslag is ter kennis gebracht van de partijen.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

Bij een beschikking van 23 december 2025 is bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 29 januari 2026.

De heer Frédéric Gosselin, kamervoorzitter, heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Geoffroy Generet, die voor de verzoekende partij verschijnt, en attaché Eric De Plaen, die voor de verwerende partij verschijnt, zijn gehoord.

Mevrouw Muriel Vanderhelst, eerste auditeur, heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

De bepalingen betreffende het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, zijn toegepast.

III. Feiten

1. Verzoeker is vastbenoemd ambtenaar bij de FOD Financiën en bekleedt de functie van leidinggevende en expert A4.

2. In het *Belgisch Staatsblad* van 15 april 2022 wordt een oproep tot kandidaatstelling bekendgemaakt voor het mandaat van lid van het college van leidinggevenenden van de fiscale bemiddelingsdienst.

3. Er solliciteren achttien kandidaten (9 van de Nederlandse taalrol en 9 van de Franse taalrol), onder anderen:

- G.C. op 23 april 2022;
- verzoeker op 29 april 2022;
- de tussenkomende partij op 30 april 2022;
- I.G. op 1 mei 2022;
- N.H. op 2 mei 2022;
- K.M. op 2 mei 2022.

4. De bekwaamheden van de kandidaten worden onderzocht. Voor de Franstalige kandidaten geeft dat de volgende weging en rangschikking:

- I.G. : 42
- N.H. : 40
- verzoeker: 29

Voor de Nederlandstalige kandidaten is dit het resultaat:

- G.C. : 42
- tussenkomende partij: 42
- K.M. : 41

5. Met een gemotiveerd advies van 10 juni 2022 (AD10), dat op 14 juni 2022 per taalrol aan de minister ter kennis wordt gebracht (AD11), beslist het directiecomité van de FOD Financiën om “bij geheime stemming [en] unaniem [het voorstel betreffende] de kandidaturen voor de Fiscale Bemiddelingsdienst (...) te volgen”. Met dat advies “worden voorgesteld om te worden aangeduid in de hoedanigheid van lid van het College van leidinggevend van de Fiscale Bemiddelingsdienst:

- de heer G.C. (N)
- [de tussenkomende partij] (N)
- de heer K.M. (N)
- mevrouw I.G. (F)
- de heer N.H. (F)”.

6. Eveneens op 14 juni 2022 draagt de minister van Financiën in een nota aan de Ministerraad die vijf kandidaten voor als lid van het college van leidinggevend van de fiscale bemiddelingsdienst.

7. Tijdens zijn vergadering van 17 juni 2022 stemt de Ministerraad ermee in dat de koninklijke besluiten houdende hun aanstelling worden vastgesteld.

8. Bij een koninklijk besluit van 26 juni 2022 worden I.G. en N.H. met ingang van 1 juli 2022 voor een periode van vijf jaar aangewezen als “lid van het college van leidinggevend van de fiscale bemiddelingsdienst” van de Franse taalrol.

Dat is de eerste bestreden handeling, die naar aanleiding van een beroep ingediend door N. R. inmiddels is vernietigd bij arrest nr. 260.879 van 1 oktober 2024.

9. Bij een koninklijk besluit van diezelfde dag worden G.C., K.M. en de tussenkomende partij, die tot de Nederlandse taalrol behoren, aangewezen in dezelfde functie en voor dezelfde periode.

Dat is de tweede bestreden handeling, die bekendgemaakt is in het *Belgisch Staatsblad* van 1 juli 2022.

10. Bij een ministerieel besluit van 28 juni 2022, bekendgemaakt in hetzelfde *Belgisch Staatsblad*, wordt de tussenkomende partij “met ingang van 1 juli 2022” aangewezen als voorzitter van het college van leidinggevend van de fiscale bemiddelingsdienst.

Dat is de derde bestreden handeling.

11. Bij een koninklijk besluit van 20 december 2024, vastgesteld rekening houdend met voornoemd arrest nr. 260.879 van de Raad van State, worden mevrouw I.G. en de heer N.H. voor een periode van 5 jaar aangewezen als lid van de Franse taalrol van het college van leidinggevend van de fiscale bemiddelingsdienst (artikel 1) met ingang van 20 december 2024 (artikel 2).

Tegen dat besluit stelt verzoeker een beroep tot nietigverklaring in dat onder rolnummer G/A 244.347/VIII-12895 wordt ingeschreven, en stelt N.R. een beroep tot nietigverklaring in dat onder rolnummer G/A 244.355/VIII-12897 wordt ingeschreven.

IV. Tussenkomst

Het verzoek tot tussenkomst, ingediend door de heer P.D., dat voorlopig is ingewilligd, dient definitief te worden ingewilligd.

V. Samenhang

V.1. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij is van oordeel “dat de aanwijzing van de leden van de Franse taalrol op geen enkele manier samenhangt met die van de leden van de Nederlandse taalrol, behalve dat er een algemene limiet van vijf leden wordt gehanteerd die niet mag worden overschreden. De kandidaturen zijn voor elke taalrol afzonderlijk behandeld, elke taalrol was hierin strikt gescheiden van de andere. De bestreden handelingen zijn niet op identieke wijze gemotiveerd en betreffen niet dezelfde kandidaten.”

Zij dient geen laatste memorie in.

V.2. Beoordeling

Krachtens artikel 2, § 1, eerste lid, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ bevat het verzoekschrift tot nietigverklaring het voorwerp van de eis. In beginsel hoort het niet dat een verzoeker meerdere voorwerpen in zijn verzoekschrift aan de orde stelt. Op die regel mag alleen een uitzondering worden gemaakt als de verschillende bestreden handelingen met elkaar samenhangen en als er – gelet op de aangevoerde middelen of een daarvan en onder voorbehoud van het onderzoek van de ontvankelijkheid van de middelen – grond is om de verschillende voorwerpen van het verzoekschrift samen te behandelen met het oog op een goede rechtsbedeling. Enkel dan is een verzoeker gerechtigd om met één enkel verzoekschrift de nietigverklaring van meerdere aparte handelingen te vorderen indien de essentiële elementen ervan zozeer samenhangen dat het – onder meer voor het gemak van het onderzoek of ter voorkoming van tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen – raadzaam lijkt die vorderingen als één zaak te behandelen en er in één arrest uitspraak over te doen, of nog indien het waarschijnlijk lijkt dat hetgeen met betrekking tot één vordering is vastgesteld of beslist een weerslag zal hebben op de uitkomst van de andere. Het is dus hoofdzakelijk met het oog op een goede rechtsbedeling dat het gerechtvaardigd is af te wijken van het principiële verbod om met eenzelfde beroep meer dan één rechtsvordering in te stellen.

De vijf leden van het college van leidinggevend van de fiscale bemiddelingsdienst die bij de eerste en de tweede bestreden handeling zijn aangewezen, komen *in casu* voort uit eenzelfde procedure voor de oproep tot kandidaten en voor de aanwijzing, ook al verliep die procedure per taalrol. De derde bestreden handeling is het rechtsgevolg van de eerste twee bestreden handelingen en

steunt uitdrukkelijk op de tweede. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de drie bestreden handelingen de samenhang vertonen die vereist is opdat ze in één enkel beroep tot nietigverklaring kunnen worden bestreden.

VI. Eerste voorwerp van het beroep

Doordat de eerste bestreden handeling bij het voornoemde arrest nr. 260.879 vernietigd is, is het beroep ambtshalve onontvankelijk in zoverre het betrekking heeft op het eerste voorwerp ervan. Dezelfde vaststelling geldt voor het eerste middel, dat uitsluitend daartegen gericht is.

VII. Tweede en derde voorwerp van het beroep

VII.1. Ontvankelijkheid

VII.1.1. Standpunten van de partijen

VII.1.1.1. Verzoekschrift

Voor enerzijds de ontvankelijkheid van het beroep en anderzijds het tweede middel, dat uitsluitend tegen de tweede en de derde bestreden handeling gericht is, voert verzoeker een en hetzelfde argument aan.

Hij erkent dat hij “tot de Franse taalrol behoort, terwijl de begunstigden van de tweede en de derde bestreden handeling allemaal tot de Nederlandse taalrol behoren” en hij “is zich ervan bewust dat hij er geen belang bij heeft de benoeming van een ambtenaar van een andere taalrol dan de zijne te betwisten”. Hij meent evenwel dat in dit geval “de verwerende partij, door met twee koninklijke besluiten van dezelfde dag (namelijk 26 juni 2022) enerzijds twee Franstalige ambtenaren en anderzijds drie Nederlandstalige ambtenaren als lid van het college van leidinggevend van de fiscale bemiddelingsdienst aan te wijzen, het grondwettelijke beginsel van gelijke toegang tot de openbare ambten heeft geschonden. Ze heeft de Franstalige ambtenaren immers van meet af aan de mogelijkheid ontnomen om na een analyse van ieders bekwaamheden eventueel te worden aangewezen als voorzitter van het college in kwestie, doordat ze er impliciet maar stellig van uitgegaan is dat de voorzitter noodzakelijkerwijs tot de Nederlandse taalrol moet behoren.” Hij stelt voorts:

“ Aangezien artikel 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2007 tot uitvoering van Hoofdstuk 5 van Titel VII van de wet van 25 april 2007 houdende diverse bepalingen bepaalt dat het college van leidinggevend van de fiscale bemiddelingsdienst, ‘eventueel met uitzondering van de Voorzitter, is

samengesteld uit een gelijk aantal leden die respectievelijk behoren tot de Nederlandse en de Franse taalrol,' vloeit daaruit echter voort dat elk lid van het college, ongeacht wat zijn taalrol is, aanspraak moet kunnen maken op een aanwijzing als voorzitter van dat college."

Volgens hem "komt het immers aan de minister van Financiën toe om uit de leden van het college de voorzitter aan te wijzen (voornoemd artikel 1, tweede lid). Chronologisch gezien valt de procedure dus uiteen in twee opeenvolgende stappen: in een eerste stap worden de leden van het college taalparitair door de Koning aangewezen om te voldoen aan de voorschriften, en daarna wijst de minister van Financiën in een tweede stap de voorzitter van het college aan uit de door de Koning aangewezen leden. In voorkomend geval kan de Koning, zodra de voorzitter aangewezen is, een ander lid van het college aanwijzen dat tot dezelfde taalrol behoort als de voorzitter. Door op 26 juni 2022 drie ambtenaren van de Nederlandse taalrol aan te wijzen als lid van het college van fiscaal bemiddelaars, heeft de Koning vooreerst de regel van de taalpariteit geschonden die in het koninklijk besluit van 9 mei 2007 vervat is, en op die manier vervolgens de Franstalige leden van dat college meteen de mogelijkheid ontnomen om als voorzitter van het college aangewezen te worden. Dat is strijdig met het grondwettelijke beginsel van gelijke toegang tot de openbare ambten." Hij is van mening dat "op die manier ook voorbijgegaan is aan de prerogatieven van de minister van Financiën, die gedwongen is de voorzitter van het college te kiezen uit enkel de ambtenaren van de Nederlandse taalrol en zo niet langer over een volledige beoordelingsbevoegdheid beschikt. Verzoeker heeft er uiteraard belang bij de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden handeling te vorderen. In de veronderstelling dat de Raad van State de eerste bestreden handeling vernietigt en verzoeker zodoende weer in aanmerking komt om als lid van het college te worden aangewezen, zou verzoeker immers op geen enkele manier nog aanspraak kunnen maken op de functie van voorzitter van het college als hij niet ook de twee andere bestreden handelingen betwist heeft."

Hij leidt daaruit af dat het middel gegrond is.

VII.1.1.2. Memorie van antwoord

De verwerende partij merkt op dat de drie ambtenaren die bij de tweede bestreden handeling zijn aangewezen, tot de Nederlandse taalrol behoren, terwijl verzoeker tot de Franse taalrol behoort. Ze meent dat "de Koning volledig in overeenstemming met artikel 1, eerste en derde lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2007 heeft gehandeld wanneer hij een college van fiscaal bemiddelaars heeft samengesteld dat vijf leden telt en wanneer hij een gelijk aantal leden van respectievelijk de Nederlandse en de Franse taalrol heeft gekozen, met uitzondering van de voorzitter (...). Enkel een eventuele nietigverklaring van de aanwijzing van de

leden van de Franse taalrol kan verzoeker een nieuwe kans bieden om als lid van het college te worden aangewezen.” Ze wijst erop dat verzoeker niet kan eisen dat de aanwijzingen die in de tweede bestreden handeling zijn vastgelegd, nietig worden verklaard, aangezien hij niet tot de Nederlandse taalrol behoort, en ze betwist dat de bestreden handelingen onderling samenhangen. Ze is van mening dat louter het feit dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de functie van voorzitter van het college, niet naar behoren kan rechtvaardigen dat hij een belang heeft bij het betwisten van de aanwijzing van ambtenaren van de Nederlandse taalrol: hij toont namelijk niet aan “op welke grond men drie ambtenaren van de Franse taalrol en twee van de Nederlandse taalrol had moeten aanstellen in plaats van drie ambtenaren van de Nederlandse taalrol en twee van de Franse taalrol”.

Zij stelt voorts dat ze in het kader van de weerlegging van het tweede middel heel duidelijk uiteenzet “om welke redenen de punten van kritiek die verzoeker op de hier daadwerkelijk gevolgde procedure heeft en het alternatief dat hij voorstaat, niet gegrond zijn:

- de verwerende partij heeft de tekst van het voornoemde koninklijk besluit van 9 mei 2017 perfect nageleefd;
- de werkwijze die verzoeker voorstaat zou daarentegen veel verder gaan dan wat in dat koninklijk besluit wordt bepaald;
- het belangrijkste nadeel van die werkwijze zou zijn dat de voorzitter niet uit (al) de leden van het college kan worden aangewezen, wat een schending van artikel 1, tweede lid, van dat koninklijk besluit zou meebrengen.”

Zij meent dat artikel 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2007 de keuze van de voorzitter van het college volledig aan het oordeel van de minister van Financiën overlaat, dat “diens vrije beoordelingsbevoegdheid enkel begrensd wordt door enerzijds het feit dat de voorzitter uit de leden van het college aangewezen wordt en anderzijds het feit dat die aanwijzing rekening houdt met het taalevenwicht (...), zodat het college als volgt wordt samengesteld: ofwel telt het vier leden die in gelijke mate over de Nederlandse en de Franse taalrol zijn verdeeld en kiest de minister “binnen het college de voorzitter die hij wenst”, ofwel telt het “drie (twee van de ene taalrol, een van de andere) of vijf leden (drie van de ene taalrol, twee van de andere), en in dat geval moet de voorzitter verplicht gekozen worden uit de leden van de taalrol die in het college het sterkst vertegenwoordigd is”, zoals dat *in casu* het geval is. Volgens haar wordt de vrije beoordelingsbevoegdheid van de minister ter zake door geen enkele andere regel beperkt en “staat het [de minister] vrij het lid te kiezen in wie hij het meest vertrouwen stelt. Strikt genomen moet er voor de keuze van de voorzitter geen oproep tot gegadigden worden gedaan en is er geen bijzondere motivering vereist, behalve dan organisatorisch, zoals hiervoor uiteengezet is. Ten opzichte van de andere leden van het college heeft de voorzitter bovendien geen enkel bijzonder statuut, administratief noch geldelijk, zodat niet valt in te zien

welk belang verzoeker heeft bij het opeisen van die functie, een belang dat hoe dan ook als zuiver hypothetisch moet worden beschouwd.”

Zij concludeert dat, “aangezien elk van de bestreden handelingen beantwoordt aan de regels die erop van toepassing zijn en/of een afzonderlijke behandeling vereist en verzoeker niet tot de Nederlandse taalrol behoort, (...) het beroep onontvankelijk is ten aanzien van de tweede en de derde bestreden handeling”.

VII.1.1.3. Memorie van wederantwoord

Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting van het tweede middel. Hij herhaalt dat de verwerende partij, door met twee koninklijke besluiten van 26 juni 2022 enerzijds twee Franstalige ambtenaren en anderzijds drie Nederlandstalige ambtenaren als lid van het college aan te wijzen, het grondwettelijke beginsel van gelijke toegang tot de openbare ambten heeft geschonden. Ze heeft de Franstalige ambtenaren immers van meet af aan de mogelijkheid ontnomen om na een analyse van ieders bekwaamheden eventueel te worden aangewezen als voorzitter van het college in kwestie, doordat ze er impliciet maar stellig van uitgegaan is dat de voorzitter noodzakelijkerwijs tot de Nederlandse taalrol moet behoren. Hij herhaalt dat hij er belang bij heeft de nietigverklaring te vorderen van de tweede en de derde bestreden handeling. Immers, in de veronderstelling dat de Raad van State de eerste bestreden handeling vernietigt en verzoeker “zodoende weer in aanmerking komt om als lid van het college te worden aangewezen, zou verzoeker immers op geen enkele manier nog aanspraak kunnen maken op de functie van voorzitter van het college als hij niet ook de twee andere bestreden handelingen betwist heeft.” Hij voegt eraan toe dat hij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij betoogt, er vanzelfsprekend belang bij heeft de nietigverklaring te vorderen van de aanwijzing van de tussenkommende partij als voorzitter. Hij wijst erop dat volgens artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 mei 2007 “[d]e beslissingen worden genomen door een meerderheid van het *quorum* van de leden van het college, elk lid beschikkend over één stem en het *quorum* zoals bepaald door het reglement van interne orde. Ingeval van pariteit van stemmen, is de stem van de Voorzitter doorslaggevend.” Daaruit concludeert hij dat de voorzitter in geval van staking van stemmen een doorslaggevende stem heeft, waardoor hij meer gezag heeft dan zijn collega’s.

VII.1.1.4. Verzoek tot tussenkomst

De tussenkommende partij gaat noch op de ontvankelijkheid, noch op de grond van de zaak in.

VII.1.1.5. Laatste memories

Verzoeker komt niet meer terug op de ontvankelijkheid en noch de verwerende partij noch de tussenkomenende partij dient een laatste memorie in.

VII.1.2. Beoordeling

Krachtens artikel 19, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (hierna: de gecoördineerde wetten), kan een beroep tot nietigverklaring worden ingediend door elke partij die doet blijken van een belang. De wet geeft geen definitie van het “belang” en de wetgever heeft het aan de Raad van State overgelaten de inhoud van dat begrip te bepalen (*Parl.St.* Kamer 1936-37, nr. 211, p. 34, en nr. 299, p. 18). Het belang om in rechte op te treden is een vereiste dat de rechtszekerheid moet dienen en een goede rechtsbedeling moet verzekeren. Die voorwaarde mag niet te restrictief of te formalistisch worden toegepast, en is ingegeven door de zorg geen *actio popularis* toe te staan (GwH 9 juli 2020, nr. 105/2020, B.9.2; GwH 30 september 2010, nr. 109/2010, B.4.2). Uit de arresten nr. 243.406 van 15 januari 2019 en nr. 244.015 van 22 maart 2019 van de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, alsook uit de vaste rechtspraak, volgt bovendien dat een verzoekende partij over het rechtens vereiste belang beschikt indien twee voorwaarden vervuld zijn. Vooreerst dient ze door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden waardoor een wettig belang van haar wordt geschaad. Voorts moet de eventuele nietigverklaring van die rechtshandeling haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook. Een verzoekende partij is niet verplicht haar belang bij het beroep te omschrijven of toe te lichten. Als dat belang in twijfel wordt getrokken, dient zij daar echter bij de eerstvolgende procedurele gelegenheid opheldering over te verschaffen en haar belang te staven. Als een verzoekende partij dat doet, geeft ze daarmee ook de contouren aan van de motivering van haar verzoek en moet de Raad van State met die door de verzoekende partij vastgelegde grenzen van het gerechtelijk debat rekening houden.

In casu schrijft de wet van 25 april 2007 ‘houdende diverse bepalingen (IV)’ voor dat de Koning, bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en na advies van het directiecomité van de FOD Financiën, de bestuurders van de fiscale bemiddelingsdienst benoemt. Artikel 1 van het koninklijk besluit van 9 mei 2007 ‘tot uitvoering van Hoofdstuk 5 van Titel VII van de wet van 25 april 2007 houdende diverse bepalingen (IV)’ luidt als volgt:

“ Artikel 1. Bij de federale Overheidsdienst Financiën wordt een fiscale bemiddelingsdienst, hierna ‘de dienst’ genoemd, opgericht en onder de leiding

geplaatst van een college samengesteld uit ten minste drie en ten hoogste vijf leden, hierna ‘fiscaal bemiddelaars’ genoemd.
De Minister van Financiën wijst onder de leden van het college een Voorzitter aan. Dit college, eventueel met uitzondering van de Voorzitter, is samengesteld uit een gelijk aantal leden die respectievelijk behoren tot de Nederlandse en de Franse taalrol.”

Uit die bepaling vloeit voort dat enerzijds duidelijk een taalpariteit geldt – de voorzitter eventueel buiten beschouwing gelaten (derde lid) –, los van het minimumaantal (drie) of het maximumaantal (vijf) leden dat de Koning op basis van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft gekozen, en dat anderzijds de minister die voorzitter “onder de leden van het college” aanwijst (tweede lid), hetgeen noodzakelijkerwijs veronderstelt dat hij hem kiest uit de leden die vooraf door de Koning benoemd zijn. Wanneer de Koning zoals *in casu* kiest voor het reglementair bepaalde maximum, behoren bijgevolg 3 van de 5 leden van het college dus tot de ene taalrol en 2 tot de andere, en wordt de voorzitter door de minister noodzakelijkerwijs aangewezen uit de leden die tot de taalmeerderheid behoren, doordat de taalpariteit van 2 Nederlandstaligen en 2 Franstaligen berekend wordt “eventueel met uitzondering van de Voorzitter”.

Doordat de tweede bestreden handeling een verdeling vastlegt waarin thans drie van de vijf leden van het college tot de Nederlandse taalrol behoren, bepaalt ze dus noodzakelijkerwijs tot welke taalrol de voorzitter van het college behoort, die volgens de bovenvermelde verordenende regeling alleen kan worden aangewezen uit de leden van de taalmeerderheid. De tweede bestreden handeling berokkent verzoeker dus rechtstreeks nadeel, in zoverre het voornoemde artikel, ook al vereist het dat men lid is om als voorzitter te kunnen worden aangewezen, wegens de taalverdeling van de leden die het vaststelt de functie van voorzitter exclusief voorbehoudt aan een Nederlandstalig lid en het voor verzoeker bijgevolg onmogelijk maakt in die functie te worden aangesteld. Overigens zijn tegen het voornoemde koninklijk besluit van 20 december 2024, vastgesteld naar aanleiding van arrest nr. 251.425, twee beroepen tot nietigverklaring ingesteld die nog steeds hangende zijn, zodat de aanwijzing van de twee Franstalige leden die in dat koninklijk besluit wordt vastgelegd, niet als definitief kan worden beschouwd.

Het beroep is ontvankelijk wat het tweede en het derde voorwerp betreft.

VII.2. Tweede middel

VII.2.1. Standpunt van de verzoekende partij

VII.2.1.1. Verzoekschrift tot nietigverklaring

Het middel is ontleend aan de “schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het grondwettelijke beginsel van gelijke toegang tot de openbare ambten, aan het ontbreken van een vergelijking van de aanspraken en verdiensten, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 1 van het koninklijk besluit van 9 mei 2007 tot uitvoering van Hoofdstuk 5 van Titel VII van de wet van 25 april 2007 houdende diverse bepalingen, en aan machtsoverschrijding.”

Dat middel is hiervoor samengevat in het kader van het onderzoek van de ontvankelijkheid.

VII.2.1.2. Memorie van wederantwoord

Verzoeker is van oordeel dat de uitleg in de memorie van antwoord “nauwelijks kan overtuigen”. Hij herhaalt dat de verwerende partij, door op 26 juni 2022 drie ambtenaren van de Nederlandse taalrol aan te wijzen als lid van het college van de fiscale bemiddelingsdienst, “er van meet af aan van uitgegaan is dat de voorzitter noodzakelijkerwijs tot de Nederlandse taalrol moest behoren en dat een ambtenaar van de Franse taalrol geen aanspraak kon maken op die functie.”

VII.2.1.3. Laatste memorie

Verzoeker “houdt staande dat zijn interpretatie van de feiten niet *contra legem* is, maar daarentegen de enige interpretatie is die met de wet overeenstemt en die aansluit bij de dynamiek van de feiten.” Hij wijst op de bewoordingen van artikel 1 van het koninklijk besluit van 9 mei 2007, die hij citeert, en leidt daaruit af dat “het proces in twee stappen plaatsvindt:

eerste stap: de Koning wijst de leden van het college aan (hoe dan ook een paritaire samenstelling);

tweede stap: de minister wijst uit de leden van het college de voorzitter van dat college aan.”

Hij betoogt dat de voornoemde bepaling “stelt dat het aantal leden van het college kan schommelen tussen 3 en 5, maar ook dat het college taalparitair moet zijn samengesteld. Het artikel lost die tegenstrijdigheid op door te bepalen dat de voorzitter

in dat verband niet mee in aanmerking wordt genomen. Het lijdt evenwel geen twijfel dat de voorzitter pas in tweede instantie door de minister wordt aangewezen, nadat de Koning het college heeft samengesteld. Daaruit volgt dat er hoe dan ook nog geen voorzitter is aangewezen op het ogenblik dat de Koning de leden van het college aanwijst, aangezien de voorzitter pas achteraf en door iemand anders wordt aangewezen, nadat het college is samengesteld. De auditeur stelt dan ook ten onrechte dat de minister de voorzitter dient aan te wijzen ‘uit de meest vertegenwoordigde taalgroep’. Dat is een hypothese die niet uit de wettekst voortvloeit, maar er net regelrecht tegen indruist.” Verzoeker stelt voorts dat “uit artikel 1 volgt dat de Koning er strikt toe gehouden is een taalparitair college samen te stellen, aangezien er op het ogenblik dat hij dat college samenstelt nog geen voorzitter is aangewezen...! Indien de Koning een college aanwijst dat uit 3 of 5 leden bestaat, is die samenstelling dus niet conform de wet, omdat ze hoe dan ook niet paritair is. Hetgeen de auditeur oppert, namelijk de samenstelling van een ‘voorlopig’ college, heeft geen zin. Dat belet de Koning evenwel niet om in voorkomend geval de samenstelling van het college achteraf te vervolledigen door de aanwijzing van een aanvullend lid, zodra de voorzitter aangewezen is.”

VII.2.2. Beoordeling

Krachtens artikel 2, § 1, eerste lid, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ bevat het verzoekschrift “een uiteenzetting van (...) de middelen”. Naar vaste rechtspraak bestaat het middel in de vermelding van een onregelmatigheid die volgens de verzoekende partij moet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden handeling. Dat impliceert dat het middel niet alleen aangeeft welke rechtsregel wordt geschonden maar ook duidelijk en ondubbelzinnig vermeldt hoe die rechtsregel concreet overtreden zou zijn. Aangezien het middel het mogelijk maakt dat enerzijds de verwerende partij zich met naleving van de rechten van de verdediging verweert tegen de bezwaren die ten aanzien van de bestreden handeling zijn aangevoerd, en anderzijds de Raad van State de gegrondheid van die bezwaren en diensgevolge de grenzen van zijn adiëring onderzoekt, vormt de uiteenzetting van de middelen een essentieel onderdeel van het verzoekschrift en moet de verzoekende partij daarin dan ook *ab initio* wijzen op de eventuele onwettigheid van de handeling en de omvang van die onwettigheid. Zo niet is het middel onontvankelijk en kan de Raad van State geen rekening houden met procedurestukken die na het verzoekschrift worden ingediend om de tekortkomingen ervan te verhelpen.

In casu wordt in het verzoekschrift niet uiteengezet in welke mate de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering

van de bestuurshandelingen' geschonden zouden zijn door de bestreden handelingen. Dezelfde vaststelling dringt zich op wat betreft de aangevoerde schending van het algemene beginsel van de vergelijking van de aanspraken en verdiensten. Het middel is bijgevolg onontvankelijk in zoverre het de schending van die rechtsnormen aanvoert.

Uit het onderzoek van de ontvankelijkheid van het beroep blijkt dat artikel 1 van het koninklijk besluit van 9 mei 2007 een taalpariteit oplegt wat betreft de leden van het college die door de Koning worden aangewezen, de voorzitter eventueel buiten beschouwing gelaten, en dat, aangezien de voorzitter "onder" die leden moet worden aangewezen, de tekst niet anders geïnterpreteerd kan worden dan dat die leden hoe dan ook eerst door de Koning worden aangewezen en dat pas daarna de minister een van hen als voorzitter aanwijst.

De interpretatie van verzoeker volgens welke "zodra de voorzitter aangewezen is, de Koning een ander lid van het college kan aanwijzen dat tot dezelfde taalrol behoort als de voorzitter", zodat "de Koning noodzakelijkerwijs eerst een gelijk aantal Franstalige en Nederlandstalige leden zou moeten aanstellen en vervolgens na de aanwijzing van de voorzitter eventueel een extra lid van dezelfde taalrol als de voorzitter", druist in tegen de reglementair voorgeschreven chronologische volgorde van de aanwijzingen en voegt hoe dan een regel toe waarin de voornoemde bepaling niet voorziet.

Het tweede middel, dat uitsluitend op die interpretatie *contra legem* steunt, is niet gegrond.

VIII. Kosten

Verzoeker betoogt dat het "vaststaat dat de Raad van State de eerste bestreden handeling heeft vernietigd, wat aantoonst dat die handeling onwettig is en dat het [door hem] ingestelde beroep gegrond is. Indien de handeling niet reeds eerder was vernietigd en zij in het kader van deze procedure zou zijn vernietigd, zouden de kosten klaarblijkelijk ten laste van de verwerende partij worden gebracht. Er is dus geen reden om *in casu* anders te beslissen, zelfs indien het tweede middel ongegrond zou worden verklaard, *quod non*."

Aangezien de eerste bestreden handeling met terugwerkende kracht is vernietigd en het huidige beroep afgewezen is vanwege de ongegrondheid van het middel dat verband houdt met de tweede en de derde bestreden handeling, worden de kosten gedragen door elk van de partijen.

**OM DIE REDENEN
BESLIST DE RAAD VAN STATE:**

Artikel 1.

Het door de heer P.D. ingediende verzoek tot tussenkomst wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten, namelijk het rolrecht van 200 euro en de bijdrage van 22 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Aldus uitgesproken te Brussel op 4 maart 2026 door de Ve kamer van de Raad van State, samengesteld uit:

Pascale Vandernacht,	voorzitster van de Raad van State,
Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Frédéric Gosselin,	kamervoorzitter,
Gregory Delannay,	hoofdgriffier.

De hoofdgriffier,	De voorzitster van de Raad van State,
-------------------	---------------------------------------

Gregory Delannay

Pascale Vandernacht